

Szűz Mária Lovagja

6/2024

37. szám - június
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. június, 4. évf., 6. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čičov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2400 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:
Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

37 sz. 6/2024

Kép a címlapon:

Fra Angelico, 1431: *Anunziata*. Via Wikimedia Commons. Közkincs

Tartalom

- 4** Az Egyház ellenségei: az ateizmus
Vass József
- 7** Ez a betegség nem a halálért van,
hanem Isten dicsőségére
Canavesi Ambrus M. atya
- 9** Gyereksarok
szerkesztőség
- 11** Kicsoda Mária?
szerkesztőség
- 12** Miért jelenik meg a Szent Szűz?
Apollonio Sándor M. atya
- 14** Szemlélődő szív
Antonelli Názáreti M. atya
- 18** Gyermek vértanúk II. rész
Risso Paolo
- 20** Légy te is Szűz Mária lovagja!
szerkesztőség

Vezércikk

Pietrelcinai Szent Pio módfelett odaadóan imádta Jézus Szentséges Szívét, és amikor szüksége volt arra, hogy kegyelmeket kapjon az égből és imádkozta a Jézus Szentséges Szívéhez szóló rózsafüzért. Ez tulajdonképpen egy nagyon rövid ima, amelyben az ember rendíthetetlen bizalommal fordul Jézus Szent Szívéhez, hogy megkapja tőle mindazt, amit kér. Ha tehát kegyelmeket akarunk kapni, Jézus szívéhez kell fordulnunk. És miért? Mert így az isteni szeretethez folyamodunk, és az egész világegyetemben nincs semmi hatalmasabb az isteni szeretetnél. A Szív valóban a szeretet szimbóluma, és a Jézus Szentséges Szíve iránti áhítat emlékeztet bennünket az isteni szeretet teljességére. Olyan szeretet, amely mindenekelőtt önmagában teljes és hiánytalan: „Isten maga a szeretet” azt jelenti, hogy Isten lényege maga a szeretet, és valóban, Isten látszólagos csendjében a Szentháromság élete a szeretet folyamatos cseréje az Atya és a Fiú között, amelynek gyümölcse a Szentlélek kiáradása. Aztán ott van a teremő szeretet: a teremőnek nincs más magyarázata, mint a szeretet. Istennek nem volt szüksége arra, hogy megteremtsen minket, mert teljesen boldog volt, és semmi sem hiányzott neki önmagából. Miért akart tehát minket megteremteni? Szabad és teljesen ingyenes volt a választása, és ahol szabadság és ingyenesség van, ott szeretet van. Aztán ott van a megváltás: Isten magunkra hagyhatott volna minket a bűnben és a Sátán karmaiban, de szabadon és ingyenesen úgy döntött, hogy megment minket. És miért? Szeretetből, egy olyan szabad és ingyenes szeretetből, amely nem kíméli magát: Isten nemcsak úgy dön-

tött, hogy megment minket, hanem úgy döntött, hogy a legdrágább árán, a saját Fia árán ment meg minket. Isten szeretete olyan messzire ment, hogy egy bizonyos ponton már nem volt elég neki, hogy Istenként szeressen bennünket, hanem emberként is szeretni akart minket, isteni szeretetét emberi gondolatokkal, érzésekkel és akarattal akarta felöltöztetni. Ez Jézus Szívének misztériuma: az isteni szeretet végtelenségével teli, de emberi érzésekkel, azaz irgalommal, könyörületességgel, szelídséggel felöltöztetett szív. Jézus Szíve mélységes misztérium, de az a tény, hogy Isten úgy szeret minket, ahogyan egy ember is szerethet, arra ösztönöz, hogy mérhetetlen, de tudatos bizalommal forduljunk a Szív felé. Jézus Szívében Isten szeretetéhez fordulunk, de egy olyan Isten szeretetéhez, aki tudja, hogyan kell emberként szeretni, és aki emberként megérti nehézségeinket és nyomorúságainkat. Megérti, hogy miért imádkozunk szüleink és nagyszüleink gyógyulásáért, vagy gyermekeink és unokáink egészségéért. Megérti, miért imádkozunk egy munkahelyért vagy sikeres vizsgákért. Azt is megérti, amikor az élet válságai közepette Hozzá fordulunk és kérjük, hogy éreztesse meg őt velünk, mert különben nehéz hinni benne. Ezért nem szabad félnünk Jézus Szívéhez fordulni, hanem Szent Pio imájával fordulunk Hozzá: „Ó, Jézus Szentséges Szíve, akinek lehetetlen nem könyörölni a szerencsétleneken, könyörülj rajtunk, szegény bűnösökön, és add meg nekünk a kegyelmet, amit kérünk, Mária Szepőtelen Szívének, a te és a mi gyengéd Édesanyánk közbenjárására”.

Az Egyház ellenségei: az ateizmus

Vass József

Szent Maximilian Mária Kolbe - a 20. század legnagyobb apostola -, amikor megalapította a Szeplőtelenek Milíciáját, azt akarta, hogy annak tagjai - amellet, hogy a Szűzanyának szentelik magukat és a csodásérmét a mellükön viselik - mindennap a következő imát imádkozzák: „Ő, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj értünk, kik hozzád menekülünk! És azokért, akik nem menekülnek hozzád, különösen a szabadkőművesekért, és mindenkiért, akit neked ajánlottak”. Később ezt az imát némileg módosították, és jelenleg nem kifejezetten a szabadkőművesekért, hanem általánosan „a szent Egyház ellenségeiért” ajánlják fel. Bármennyire is igyekezett a katolikus egyház az elmúlt hetven évben kinyújtani segítő jobbát a világ felé, kétségtelen, hogy az egyháznak még mindig vannak ellenségei, és ezek elsősorban - de nem kizárólag - a szabadkőművesek. Ellenségek abban az értelemben, hogy nem hisznek abban, amiben a katolikusok hisznek, és akadályozzák az Anyaszentegyház működését, amikor megrontani próbálják azt. Ellenségek, akik felé az Egyház nem a gyűlöletét, hanem a szeretetét fordítja, olyannyira, hogy arra kér bennünket, imádkozzunk értük. Mégis „ellenségek” maradnak, akikre vigyáznunk kell, és akiket egy kicsit mélyebben meg kell ismernünk, hogy ne essünk áldozatul ármánykodásaiknak. Kik ezek az ellenségek? Ebben a cikksorozatban megpróbáljuk bemutatni a szent Egyház jelenlegi ellenségeit, hogy nagyobb tudatossággal fordíthassuk „ellenük” imáink és szeretetünk nyilait, mert az egyetlen győzelem, amit el akarunk érni felettük, az a megtérésük.

Az ateizmus problematikája

Honnét kezdjem? A szabadkőművesektől? A sátánistáktól? Tulajdonképpen azokkal tűnik helyénvalónak kezdeni, akik Isten létezésének problémáját negatív válaszal oldják meg, nevezetesen az ateistákkal, vagyis azokkal, akik teljes mértékben tagadják Isten vagy egy felsőbbrendű lény létezését. Az ateizmus problematikája valójában sokkal összetettebb, mint amilyennek látszik. Még az ateisták számáról szóló felmérések és hivatalos statisztikák eredményeit is óvatosan kell kezelni, hiszen nem mindenki tudja pontosan, mit jelent ateistának lenni, és az egyszerű emberek körében sem olyan könnyű megkülönböztetni az ateizmust az agnoszticizmustól, a vallástalanságtól vagy a közömbösségtől. Az agnoszticizmus a legtisztább értelemben tulajdonképpen annak a helytállásnak az elfogadását jelenti, hogy Isten létezése racionális eszközökkel nem bizonyítható, de nem is

tagadható, illetve nem tagadja meg annak lehetőségét, hogy Istenhez más eszközökkel el lehet jutni. A vallástalanság önmagában nem tagadja Isten létezését, vagy legalábbis nem igyekszik bebizonyítani, hogy nem létezik, de nem hajlandó vallási keretbe foglalni magát, és nem hajlandó az istenséggel szemben előírt cselekedeteket végrehajtani. A közömbösség ezzel szemben azoknak az álláspontja, akik nem is foglalkoznak Isten létezésének kérdésével, hanem figyelmen kívül hagyják azt. Tekintettel arra, hogy ezek a megkülönböztetések a modern kultúrában amúgy sem annyira egyértelműek, elég megdöbbentő, hogy - a 2010-es hivatalos statisztikák szerint - az európai lakosság

20 %-a ateistaként határozza meg magát. A csúcsot Franciaország tartja 40 %-kal, Csehországban ez az arány 37 %, a skandináv országokban szintén magas, és bizony Magyarországon is 20 % az ateisták aránya. A legmagasabb számot azonban az egykori Kelet-Németországban találjuk, ahol a lakosság 57%-a vallja magát ateistának.

Az ateizmus története

Bár e statisztikák megbízhatósága kétséges (egyesek azt mondják, hogy nem hisznek Istenben vagy egy felsőbb hatalomban, de nem nevezik magukat ateistának), azonban a drámai tény megmarad, és jellemzi a mai világot, különösen az úgynevezett Nyugat országaiban, de azokban is, amelyeket a kommunista uralom évei jellemeztek. Az ateizmus egy ősi jelenség, de csak ebben a korban sikerült ennyi embert megnyernie elveinek. Az ókori ateizmus - gondoljunk csak Démokritosz atomista filozófiájára a görögök körében - egyfajta bölcseleti materializmus volt, amely azt állította, hogy az egész világegyetem létezése megmagyarázható anélkül, hogy egy felsőbbrendű Teremtőre hivatkoznánk. Tette ezt anélkül, hogy különösebben foglalkozott volna Isten létezésének kérdésével. Ebben az értelemben az ókori ateizmus lényegében a világegyetem materialista felfogása volt, amelyben nem volt helye Istennek. A felvilágosodástól kezdve azonban az ateizmus militánsná és ideológiává vált. A militáns ateizmus úttörője Jean Meslier (1664-1729), Étrepigny plébánosa, akinek presbitériumában halála után egy „végrendeletet” (valójában egy hosszú írást) találtak, amellyel - az ateizmus egyik modern vezetője, Michael Onfray szerint - az ateizmus története kezdődik. A jámbornak egyáltalán nem mondható plébános valójában nemcsak a katolikus vallást támadja, hanem min-

den vallást, sőt, magát az Isten fogalmát is tagadja, kimérának tartja, sőt még a lélek létezését is megkérdőjelezi. Bár a felvilágosodás korszakában élő emberek többsége nem volt ateista, mégis ebben a szellemi mozgalomban jelentek meg az első militáns ateista gondolkodók (Diderot, Helvetius, de Holbac), azok, akik mindenáron be akarták bizonyítani, hogy Isten nem létezik, és ki akarták törölni az emberek fejéből az Isten fogalmát. A 19. század folyamán az ateizmus egyre nagyobb teret nyert, amit egyrészt a fajok evolúciójának darwini elmélete, másrészt a kommunizmus térnyerése segített. Az ateizmus az Isten fogalmát emberi alkotásnak (Feuerbach), az emberek elnyomására felhasználható eszköznek, „ópiumnak” tekintette, amely megakadályozza az elmék szabad gondolkodását és a munkások boldogulását (Marx). Ernst Haeckel az ateizmust tudományos álláspontként akkreditálta, Friedrich Engels pedig a szocialista és kommunista államok alappilléreinek tekintette. Ezek az államok amellett, hogy a vallások és egyházak ellenségének vallották magukat, ateista iskolai oktatást javasoltak, sőt, mint Albánia esetében, az állami ateizmust még az alkotmányba is belefoglalták. Ezekben az esetekben az ateizmus nemcsak elnyomóvá, hanem erőszakossá is vált, és nem kevesen fizettek életükkel azért, mert nem tartottak ki ezen ideológia mellett.

Az ateizmusnak van-e racionális alapjai?

A II. vatikáni zsinat megvalósulásával az egyház megkísérelte, hogy párbeszédet kezdjen a modern világgal, hogy visszavegye azt Krisztushoz. Ezért foglalkozott az ateizmussal is, „korunk legsúlyosabb tényei közé” sorolva azt (Gaudium et spes, 19). A II. Vatikáni Zsinat az ateisták álláspontjának megértésére törekedve egyértelműen kijelenti, hogy az ateizmusnak nem elméleti, hanem kizárólag történelmi okai vannak. Ez azt jelenti, hogy az ateizmus irracionális álláspont - az értelemmel való visszaélés -, de történelmileg azonosíthatóak az okai. Meg kell próbálnunk segíteni az ateistákat abban, hogy jobban körüljárják Isten létezésének kérdését: „Az ateizmus ugyanis, a maga egészében nem egy eredeti jelenség, hanem különböző okok következménye, s közülük kell számítanunk a vallások – sok helyütt elsősorban a keresztény vallás által kiváltott kritikát is.” (GS, 19). Ennek bizonyítására elegendő lenne azt mondani, hogy az ateizmus - ahogy a nagy filozófus, Étienne Gilson rámutatott - nem az Isten létezése ellen szóló tudományos adatok és racionális elméletek felhalmozásában látja bizonyítottnak az ateizmust, hanem abban a pillanatban válik bizonyítottá, amikor már senki sem foglalkozik többé ezzel a kérdéssel. Az a tény, hogy ez a probléma az ember szívé-

ben és elméjében életben marad, azt jelenti, hogy Isten létezését az ember spontán módon elfogadja, és csak később törődik azzal, hogy racionális érvekkel bizonyítsa vagy tagadja azt. Pszichológiai tanulmányok - mint például Agostino Gemelli szerzetes-pszichológusé - vagy etnológiai vizsgálatok valóban kimutatták, hogy az emberek - és különösen a gyermekek - spontán módon, kényszerítés nélkül hisznek Isten létezésében. Az ateistáknak viszont nagy erőfeszítések árán kell megpróbálniuk tagadni azt.

A szcientista ateizmus

Azonban fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy a jelenlegi ateizmus egyezik-e azzal a racionális és szisztematikus ateizmussal, amely az elmúlt évszázadokban elméleti érvekkel próbálta bizonyítani, hogy Isten nem létezik. A valóságban úgy tűnik, hogy az a kulturális időszak már elmúlt, és a mai ateisták nem tartoznak ebbe a kategóriába. Valójában a jelenlegi ateizmus inkább egy tudományos és szcientista ateizmusnak vagy egy humanista és voluntarista ateizmusnak tűnik. A szcientista ateizmus a pozitív tudományok tanulmányozásához kapcsolódó kísértés. Azáltal, hogy a modern tudomány mélységében elkötelezi magát az anyag tanulmányozása mellett, gyakran úgy gondolja, hogy modelljeivel kimeríti a valóság teljes magyarázatát. Azonban bármilyen kifinomultak és alaposak legyenek is, a matematikai és tudományos modellek valójában a valóságnak csak egy részét - az anyagi részt - ragadják meg, és nem állíthatják, hogy bármit is mondhatnának Istenről és a szellemi valóságról. Ezért válik a tudomány szcientizmussá, amikor felülkerekedik ezen a határon, és például azt állítja, hogy logikával és matematikával (Russell) vagy fizikával (Hawkins) bizonyítja Isten nem-létét. Ez az akadémiai tudományos körökben elterjedt szcientista ateizmus azonban nem a legelterjedtebb és legveszélyesebb ateizmus.

A modern ateizmus egy döntésen alapul

Valójában más gondolkodási áramlatokkal van rokonságban a ma legelterjedtebbnek tűnő ateizmus, amelyet humanistának és voluntaristának nevezhetnénk. „Humanista”, mert Isten létezésének mindenáron való tagadásának oka az ember, létezésének és akaratának megerősítése. „Voluntarista” azért, mert az intellektuális vagy tudományos ateizmussal ellentétben nem áll szándékában érvekkel vagy bizonyítékokkal bizonyítani Isten nemlétezését, hanem az akarat aktusán alapul: „Isten nem létezik” - mondja az ateista - „mert ha létezne, az korlátozná személyemet és szabadságomat”. A mai ateista nem próbál válaszolni Isten létezésének kérdésére, mert ez nem érdekli: egyszerűen úgy döntött, hogy számára jobb, ha Isten nem létezik. Valójában ennek az irányzatnak - amelyet olyan írók és filozófusok is képviselnek, mint Sartre vagy Camus - az alapvető elméletét

már megfogalmazta és megélte a híres német filozofus, Friedrich Nietzsche, német filozófus volt az első, aki ezt megfogalmazta. Az „Imigyen szóla Zarathustra” című híres művében Nietzsche egyáltalán nem az Isten nemlétezését állítja, hanem sokkal inkább az Ő halálát. Ráadásul, nemcsak megállapítja Isten halálát, hanem felelősséget is vállal érte, és minden embert magával együtt Isten megölésére szólít fel: „Isten halott! Isten halott marad! És mi megöltük őt!” Nietzsche ebben az értelemben a modern ateizmus megalapítója, egy olyan ateizmusé, amely nem okokat keres, nem tételeket erősít, hanem megöli Istent az emberek szívében... egy olyan ateizmusé, amellyel nehéz párbeszédet folytatni, mert nem racionális állásponton, hanem önkéntes döntésen alapul. A döntésen, hogy megsemmisíti Isten eszméjét és a vallásosság minden formáját, hogy teljes mértékben élvezhesse az életet, a szabadságot vagy az érzéki örömeiket. Hogy ne legyenek erkölcsi vagy vallási akadályai céljai elérésének. Hogy féktelenül és kicsapongóan éljen.

Az ateizmus elleni gyógyszer

Azért olyan nehéz manapság az ateizmus problématikája, mert az egyszerű párbeszéd végső soron hiábavaló. Ezeknek az ateistáknak nem elég egy intellektuális terápia: olyan terápiára van szükségük, amely a szívüket a mélyben változtatja meg, és visszaadja bennük a teremtmény állapotának alázatát egy olyan valóság előtt, amely meghaladja őket, és amelyet nem birtokolhatnak, egy olyan valóság - a világegyetem valósága, a lét és magának az emberi természetnek a valósága -, amely végül egy teremtményhez vezet, aki kigondolta és a szeretet gesztusával megteremtette. A mai ateizmussal szemben Isten létezésének bizonyítása csak egy lépés, és nem a legfontosabb. A legfontosabb lépés az, hogy példát mutassunk az Isten és a testvéreink szolgálatában eltöltött alázatos életről, egy olyan életről, amelynek középpontjában a szeretet és az áldozatvállalás áll, nem pedig az élvezet. A II. vatikáni zsinat valójában ezt tanítja: „Az ateizmus gyógyszerét a helyesen előadott tanítástól és az Egyház és annak tagjainak kifogástalan életétől kell várunk. Az Egyház feladata ugyanis, hogy a Szentlélek vezetésével szüntelenül megújulva és megtisztulva megjelenítse és láthatóvá tegye az Atyaistent és az ő megtetsült Fiát, ami elsősorban az élő és érett hit tanúságtételével érhető el. E hitnek azáltal kell megmutatnia termékenységét, hogy áthatja a hívők egész életét, evilági életét is, s főként a szűkölködők iránti igazságosságra és szeretetre indítja őket. Isten jelenlétének megmutatásához a legfontosabb a hívők egymás iránti testvéri szeretete, akik egy szívvel-lélekkel együtt fáradoznak az evangéliumi hitért, és az egység jelévé válnak” (GS 21).

Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségére. *Interjú Lisa Rossi szüleivel*

2020. november 22-én, kilencéves korában elhunyt a kis Lisa Rossi. Hat éven át küzdött a rák egy súlyos formájával, de ennek ellenére nemcsak az Istenbe vetett hitét nem vesztette el, hanem az életörömét sem. Lehetőségünk volt interjút készíteni Lisa szüleivel, Enricóval és Federicával, akiknek a következő kérdéseket tettük fel.

Canavesi Ambrus M. atya

Kedves Federica és Enrico,
Már több, mint három év telt el azóta, hogy kislánytok, Lisa Rossi felment a mennybe, és csatlakozott az angyalokhoz... ez az idő általában túl rövidnek számít ahhoz, hogy az ember elfogadja kilencéves kislánya halálát, aki hat éven át küzdött halálos betegségével. Ti mégis itt vagytok előttem, pedig ezer más helyen lehetnétek, derűsen mesélve kislányotok haláláról, s mindenekelőtt annak példás életéről.

1.) Honnan veszítetek ezt a derűt és energiát?

F: Az, hogy derűsen nézünk szembe mindennel, amit megélünk, és hogy a kislányunk haláláról is így tudunk beszélni, belátom, hogy ez eléggé furcsa hozzáállás lehet a minket hallgatók számára. Azonban, nem tehetünk másként, mert hisz' éppen ezt tanultuk Lisa lányunktól. Először is, minket a példája által tanít a kislányunk, és mi továbbra is, ahogy Enrico mondja, követjük Őt, megyünk utána. Másodszor pedig: mi tényleg úgy gondoljuk, hogy Lisánál senkinek sincs jobb sora, és merem állítani, hogy

ő a legáldottabb gyermek az világegyetemben. Ismerve Lisa Jézus iránt érzett szeretetét és azt, hogy viszonzásul Jézus boldoggá teszi őt, nem szomorkodni az életünk felett és Lisa elvesztése láttán. Azért is tudunk mosolyogni, mert tudjuk, hogy ennél boldogabbak mi bizony nem is lehetünk.

2.) Történeteknek - és Lisa történetének - paradoxonja az, hogy azok, akiknek erőt kellett volna adniuk, kaptak, és az, akinek kapnia kellett volna, az adta az erőt. Hogyan jellemeznétek a lányotokat, Lisát betegségé előtt? Már akkor is különleges gyermek volt?

Lisa a betegség előtt látszólag normális gyermek volt. Egy gyermek, aki hároméves korában, mint minden más gyermek, óvodába ment, és pontosan ekkor, hároméves korában fedeztük fel betegségét. Normális kislány volt, óvodába, majd iskolába járt, és minden várakozás ellenére a betegsége alatt is sportolt, különösen egy egyfajta művészi tornát, ami az ő igazi szenvedélye volt. Egy olyan kislány volt, aki állandóan a barátaival lógott, bulizgatott, és folyton valamilyen tevékenységeket szervezett. Egy nagyon elragadó és vonzó személyiség volt! Mamma mia! Szuper- szuper aktív volt! Valahányszor volt egy pizsamaparti, ő állt mögötte, egy gyerekbuli, ő állt mögötte... ugyanakkor azonban egy ég és föld között élt. Ezt azonban csak később tudtuk meg. A betegsége alatt felfedeztük, hogy Lisa, annak ellenére, hogy egy teljesen átlagos gyermek volt, olyan erőt adott mindazoknak, mint aki birtokolja Isten kegyelmét, és olyan örömet nyújtott, ami nem e világból való. Ereje valójában akkor mutatkozott meg, amikor azt mondta nekem: "Nem a betegség parancsol, hanem én parancsolok annak". Többször előfordult, hogy a kórházi osztályról a szülők bekopogtattak a szobánkba, és azt mondták: "Köszönjük Nektek, hogy amikor meglátjuk ezt a kislányt, ahogy végigsuhan a folyosókon, jót tesz a szívünknek, és nagyon sok erőt ad nekünk". Egyszer egy apuka azt mondta nekem: "Köszönöm Lisát, mert én kúszva másztam, amikor idekerültem, ebbe a kórterembe – és ez teljesen jogos volt a sorsát tekintve - de Lisát látva azt mondtam, hogy meg tudom csinálni és talpra fogok tudni állni". Mindannyian képesek vagyunk a legnehezebb időkben is boldogulni, ha Lisa példájára nézünk, egy kislányra, aki nem adta fel még a betegségé idején sem.

3) A betegség az egész családot közelebb hozta a hithez. Hogyan jellemezné ezt a változást, és mi volt Lisa hozzájárulása ehhez?

Mi két olyan mélyen hívő, vallásos családból származunk, így igazán nem kérdőjeleztünk meg semmit a hitünkkel kapcsolatban, de meg volt a saját látásmódunk Jézusról: egy távoli alaknak láttuk, aki bíróként áll meszsi, és csak parancsolgat. Ugyanakkor a szentmisét sem tartottuk nagyon fontosnak, sőt egyáltalán nem tartot-

tuk lényegesnek, a gyónást pedig teljesen feleslegesnek. Enricónak, és nekem elég volt egymás szemébe nézni, és egymásra bízni magunkat, ha valamilyen problémánk volt, és ez nekünk bőven elég volt... Ez elég volt ahhoz, hogy jobban érezzük magunkat, és megkönnyebbüljünk. Istennek ehhez nem sok köze volt.. Nyilvánvalóan semmit sem értettünk meg a vallásból. Lisa megtérített minket, ahogy ezt sok más emberrel is tette, anélkül, hogy túl sokat és hosszan beszélt volna, amiket manapság tesznek, ezer szó nélkül, amit sokszor tényleg elvisz a szél, Ő példamutatásával, a mosolyával térített, ami még most is hatással van ránk. Példájával, ami többet ért ezer szónál, mosolyával és lelki erejével győzött meg a hitünk fontosságáról, mindazok ellenére, ami történt velünk. Így vezetett minket a vallásunk jobb megértéshez. Kislányunk ismertette meg velünk az igazi és élő Jézust, az a Jézust, aki lehet a bizalmasod, a barátod, az, aki jelen van melletted, hogy mosolyával és viccekkel vigasztaljon téged. Lisa megértette velünk, hogy a mi Urunk egy kedves személy, hogy nagyon jószágos, ahogy mindig is mondta, hogy Jézus sokat nevet és azt akarja, hogy mi is nevéssünk, hogy Ő nem az, akinek eddig a pillanatig hittük. Mindig is hálás leszek neki ezért.

4) Leírná röviden Lisa betegségét és megpróbáltatásainak különböző szakaszait?

Lisa betegségéről hároméves korában szereztünk tudomást, ahogy azt már említettem, az óvoda első éveiben, ismételt hasfájásai és többszöri hányásai miatt. Látva őt, először az orvosok megnyugtattak minket - és őszintén szólva meg is értem őket - de a diagnózisuk, ami szerintük bélvírus és coeliakia volt, minket egyáltalán nem győzött meg. Így magánúton folytattuk a vizsgálatot, mivel úgy éreztem, hogy nem ez volt a helyes diagnózis. Elmentünk a salesi kórházba, ahol minden kétségünk beigazolódt, mert Lisánál a legagresszívabbak közé tartozó gyermekkori daganatot diagnosztizáltak, negyedik stádiumút, mindenféle szétszórt áttétekkel. Nem akarom a szokásos banális kifejezéseket használni, amelyeket ilyenkor használnak, mert ezek legkevésbé sem adnak képet arról, amit ilyenkor érzel, a szörnyű fájdalomról, amit átélsz, a kábulatról, amit érzel... És végül az anconai salesi kórházban kötöttünk ki, ahol a főorvos a diagnózis felállítás után közölte velünk, hogy a tervezett kezelési protokoll egy évig tartana, de a helyzetet tekintve nem tudja, hogy Lisa kibírja-e ezt az év végéig. Bár azt is megjegyezte, hogy amúgy furcsa, hogy ez a gyerek így, ebben az állapotban, képes továbbra is cigánykereket, kézenállást, szaltókat csinálni...Na mindegy, meglátjuk, és maradjunk a földön. Hat év telt el a diagnózis óta. Hat év, ami csupa kegyelem volt, ahol a rosszat szószerint felemésztette a jó. Hat év, amikor is Lisa iskolába járt, bulikra, pizsamapartikra, és művészi tornára. Hat kétségtelenül kemény év, lelkileg sokkal inkább, mint fizikailag. A

vizsgálatok eredményeit kívánni mindig lélegzetelállító volt, nagy erőfeszítésbe került, nem volt könnyű, de viszszagondolva mindig ott van előttem Lisa, aki futva, szökdécselve mondja: "Nem kell számontartani a betegségemet anya, kérlek". Egyszer a kocsiban, hozzám fordult, és azt mondta: "Ne tartsd számon a betegségemet, ígérd ezt nekem. Tedd azt, amit én teszek." "De ez egy most csak egy szó, Lisa, ha olyan könnyű lenne nem tudomásul venni..." "Nem szabad tudomásul vened, boldognak kell lenned, mert itt vagy, és én is itt vagyok." Viszont neki sem volt könnyű: "Nagyon nehéz" - írja később a naplójában - "nagyon nehéz, de el kell fogadni ezt a sziklát, ami segít is azt megmászni. Nem te parancsolsz nekem" - ismételtette betegségének -, "én parancsolok neked".

5) Az egész betegséget egyfajta hullámváz jellemezte, és gondolom, hogy a Ti lelkiállapototok is hullámváz. Lisa mégis kissé elzárkózott ettől a helyzettől, mondván, hogy nem a betegsége irányította őt, hanem ő irányította a betegséget. Volt ebben valami konkrét fordulópont? Neki is voltak olyan pillanatai, mint nektek, amikor kételkedett és elcsüggedt?

Igen, Lisának is voltak rossz pillanatai, ezt mindig elmondom. Nem lehet Lisára gondolni, úgy, hogy mindig minden jól ment neki, és hogy mindig mindent elfogadott az első pillanattól kezdve: Lisa megmutatta nekünk az Úrral való valódi kapcsolatát, ami bizony gyengeségből is állt. Lisa harcolt, néha zúgolódt. "Miért? Miért pont én? Van valami, amit nem tudhatok, vagy csak azért, hogy szenvedjek? Miért Szűzanyácskám? Miért Jézusom? Meg tudjátok magyarázni?" Az is igaz, hogy néhány pillanattal később ugyanezen sorok után azt mondja: "Bocsánat Istenem, mert ennyi időt elpazaroltam, azt másra is fel lehetett volna használni. Bocsánat."

Ő a mi Lisánk, az eredeti Lisa, akinek olyan kapcsolata van az Atyaistennel, mint egy gyermeknek földi apjával, a legjobb barátjával, egy valódi, őszinte kapcsolat, olyan, mint amilyen nekem van a férjemmel vagy a legjobb barátommal. Kapcsolata olyan volt Jézussal, ami arra mutogatott, hogy az ember kétségeit megoszthatja Vele, feltehetjük neki millió kérdésünket, félelem nélkül, gond nélkül, mert Ő olyan jó. Jézus nagyon jóságos. Ez volt Lisa felfedezése a betegségben.

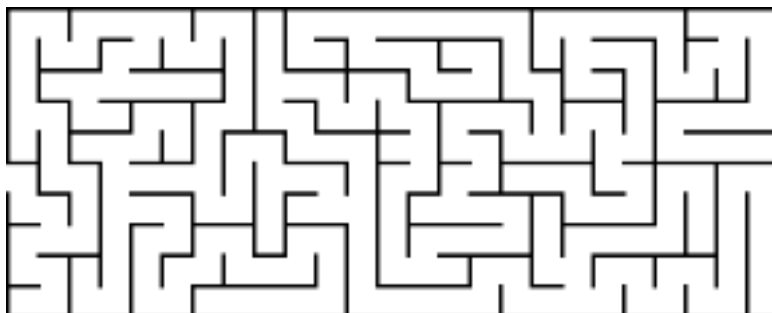
6) Van egy nagyon frappáns mondat, amelyben Isten e kis gyermekének minden bölcsességét feltárja: "Jézus sohasem nem hibázik" (olaszul inkább azt mondaná: „Jézus sohasem nem hibáz el egyetlen lépést sem”). Hogy magyarázható meg, hogy ez a kislány megértette ezt a mély igazságot?

Ami a "Jézus nem hibázik" mondatot illeti, ez egy olyan epizód az életünkben, amely még ma is, mint oly sok más, könnyekig megrágnak engem is, mert egy olyan kislányról van szó, aki olyan nagy erővel rendelkezett, ami nyilvánvalóan nem az övé volt. Egy nap tudomásunkra jutott a hír, hogy egy orvosi vizsgálat nem sikerült jól, és én, mint mindig, dühös lettem Jézusra, Lisa pedig a mutatóujjával felmutatva figyelmeztetett és azokkal a nagy, könnyes szemeivel rám tekintve, azt mondta nekem: "Ne merészd! Jézus nagyon jó, és nem hibázik". Esküszöm nektek, hogy ez olyan volt, mintha gyomron vágta volna, földi és emberi szavakkal le se írható. Ekkor éreztem meg azt a szeretetet, amit ez a gyermek érzett Jézus iránt, és azt hogy Jézus mennyire szereti őt.

befejezés a következő számban

SEGÍTS SZENT FERENCNEK MEGNYUGTATNI A DÜHÖS FARKAST!

Történet a következő oldalon olvasható!

SZENT FERENC ÉLETE

SZENT FERENC ÉS A GUBBIO-I FARKAS

Egyszer volt, hol nem volt, amikor Szent Ferenc Gubbio városában tartózkodott, volt ott egy félelmetes és veszélyes farkas, amely felfalta az állatokat, és annyira megijesztette a parasztokat, hogy senki sem jött ki otthonról.

Gyere ide farkas testvér, Krisztus nevében ne bánts engem, se az embereket, se az állataikat. Ha abbahagyod, megbocsátunk neked, és adunk neked enni.

A farkas Szent Ferenc szavait hallva olyan lett, mint egy kezes bárány, leült, becsukta éhes száját, és ígérete jeléül odaadta mancsát a szentnek.

Ha jók lesztek, a farkas nem fog bántani senkit. De kérlek, adjátok neki enni.

Kicsoda Mária?

A SZŰZ MÁRIA ÉG ÉS FÖLD KIRÁLYNŐJE

A boldogságos Szűz Máriát Mennybevétele után Isten fel-emelte a királynő fenséges méltóságára. Igazából Mária a Mennysors és a Föld királynője és uralkodója. Századok óta a keresztények kegyeskedtek tisztelni őt angyalok és szentek királynőjének, a világmindenség és az emberiség királynőjének. Szűz Mária az alázatossága által emeltetett fel ilyen dicsőségre. Mária előtt – mondja szent Bonaventura – az égi, földi és pokoli teremtmények meghajolnak. A földön Mária a legalázatosabb teremtmény volt, Isten szolgálója, most az égben minden teremtmény fölött páratlan dicsőségében uralkodik.

Honnan ered Szűz Mária királynői címe?

Az Istenanyának, Krisztus király anyjának méltósága miatt illeti meg a boldogságos Szűz Máriát a Királynő cím. Ha Jézus Istenként a világmindenség királya és ura, az édesanyja is a világmindenség királynője és úrnője, mert teljesen részesült Fia királyi jogaiban. Az miatt is királynő a Szűz Anya, mert egyesült Jézussal az emberiség megváltásának művében. Jézus halála által megváltotta a lelkeket az ördög hatalmától és e hódítás joga által emberek királyává vált. A szent Szűz az ördög elleni harcban is szorosan egyesült szent Fiával. Mindig vele győzelmeskedett, és részt vállalva az emberiség megváltásában az emberek fölötti uralkodás jogát szerezte meg.

Mely szentírási szövegek szólnak a boldogságos Szűz Mária királyságáról?

Már a Szentírás első oldalain a boldogságos Szűz Máriát előre vetítve hirdetik, mint győzelmes Asszonyt, aki mindenkor széttiporja a pokoli ellenség fejét: „Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba” (Ter 3, 15). A Szűzanya a győzelmes királynő, akit a próféta látott „ragyogva, mint a hajnal pírja, s szép, mint a telihold, világos, mint a nap, és oly félelmetes, mint a zászlós hadak” (Én 6, 10). Ő, a ragyogó nő, akit János evangélista látott megjelenve az égben, akinek „öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona” (Jel 12, 1).

Hogyan bontakozott ki századokon át Szűz Mária királyságának tanítása?

Az Anyaszentegyház első századjai óta a keresztény nép mindig hitt benne, és az Ég Királynőjeként tisztelte Szűz Máriát. Az Anyaszentegyház ősi írói versenyeztek, hogy Szűz Máriát felmagasztalják „Fenséges Szűz, uralkodónő,

királynő és úrnő” címek alatt (Szent Efrem, Hymni de B. Maria). Krétai szent András Szűz Máriát „minden ember Királynőjének, aki mindenkinek fölött áll” nevezi (Homilia III in Dormitione Deiparae). Szent Alfonz azt írja: „Mivel Szűz Máriát felemelték, hogy a királyok királyának Anyja legyen, ezen igazság szerint az Anyaszentegyház Királynője cím alatt tisztelik őt” (Mária dicsőségei, I, 1). A szent liturgia is századokon át fohászokozott Szűz Máriához rendkívül elragadó imákkal: „Üdvözlégy, Királynő”, „Mennysországnak királynéja”, „Mennyei királyné”.

Mi volt az Anyaszentegyház tanítása Szűz Mária királyságával kapcsolatban?

A szentatyák rendületlenül erősítették és buzdították a keresztény nép áhítatát az égi Anya és Királynő iránt. Már a VII. században I. szent Márton „dicsőséges Úrnőnknek” hívta, és II. Gergely „minden keresztény Úrnőjének”. IV. Szixtusz a „Cum praexcelsa” kezdetű apostoli levelét azzal kezdte, hogy Szűz Mária az a „királynő, aki közbenjár a királynál, akit megfogant”. Hasonlóképpen XIV. Benedek Máriát „Ég és föld királynőjének” szólította. Az egyházatyák, teológusok, pápák tanúságaitól és a keresztény nép ajtosságtól indítva XII. Piusz pápa ünnepélyesen meghirdette „Mária királynő ünnepét” („Ad coeli Reginam” kezdetű körlevél).

Hogyan gyakorolja a Szűz Anya az emberek fölötti királyságát?

Aquinoi szent Tamás állítja, hogy „az Istenanya megkapta a Királyság fenségét azért, hogy legyen az irgalmasság Királynője, ahol a Fia az igazságosság királya”. Szűz Mária tehát nem az igazságosság királynője, hanem az irgalmasságnak egy olyan Édesanyja, akihez hasonlót nem lehet találni az egész világon.

Az égi királynő gyakorolja az emberek fölötti királyi hatalmát megbocsátva és segítve az alattvalóinak, és anyai és irgalmas közbenjárásával kiengesztelve az isteni igazságosságot. Szent Maximilián Mária Kolbe mondja: „A Szeplőtelennek kell lennie – és a lehető leggyorsabban – minden nép királynőjének. Az, aki szembe fog állni vele és a szeretetben nem fog hinni, meg fog halni. Az, aki királynőnek fogja Őt elismerni és harcosként arra fog törekedni, hogy Érte hódítsa meg a világot, élni fog, virágozni és egyre csodálatosabban fog fejlődni”.

Miért jelenik meg a Szent Szűz?

„De ha akár mi, akár egy mennyei angyal más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit mi hirdettünk: átkozott legyen!” (Gal 1, 8), így ír szent Pál a galatáknak írt levelében. Semmilyen magánkinyilatkoztatás nem változtathatja meg a hitletéteményt. Senki nem kinyilatkoztathatja ki a tizenegyedik parancsolatnak létezését, vagy az újszövetség 28. könyvét, azonban a Szűz Mária a magánkinyilatkoztatásai által segíthet minket abban, hogy jobban értsük meg a Szentírást, az Ő- és Újszövetséget, és következetesebben tartsuk be a tízparancsolatot, amint XVI. Benedek pápa tanít:

„Egy magánkinyilatkoztatás új hangsúlyokat hozhat. A vallásosság új megnyilvánulásait hozhatja felszínre, vagy elmélyítheti a régieket. Lehet bizonyos prófétai jellege (vö. 1Thessz 5,19-21), és értékes segítséget nyújthat az evangélium jobb megértéséhez és megéléséhez a jelen órában”.

Fatima mint magánkinyilatkoztatás

Mindez észrevehető a Fatima-i jelenésekben:

„**Új hangsúlyokat hozhat**” a Mária ájtatosságban. Mária Szeplőtelen Szívének egyetemes elterjedését.

„**A vallásosság új megnyilvánulásait hozza felszínre**”, az első öt egymást követő szombat gyakorlatát.

„**Elmélyíti a vallásosság régi formáit**”. A mindennapi szentolvasást, hozzá téve a fatimai fohászkodást: „Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tűzétől, vidd a Mennybe lelkeket, különösen azokat, akik rászorulnak irgalmadra”.

„**Prófétai jellegük van**”. Fatimában a második világháborút követően Mária kérte Oroszország felajánlását az Ő Szeplőtelen Szívének. Amennyiben ez megtörténik, Oroszország megtér, egyébként elterjeszti tévtanait szerette a világban. A felajánlás nem történt meg. A kommunizmus elterjesztette tévtanait, ahogy Mária megjövendölte.

„**Segítséget nyújt az evangélium jobb megértéséhez és megéléséhez**”, amint ez látható szent Jacinta és a tiszteletreméltó Lucia nővér erkölcsi tanításában a tisztaságról, a divatokról, a papi és szerzetesi életéről.

Fatima az első magánkinyilatkoztatás fényében

A történelemben Az Anyaszentegyház a kezdetektől máig feljegyez ezernyi máriás jelenést, néhány még napjainkban is zajlik. Az Anyaszentegyház azonban keveset, ha-

gyott jóvá. Az első, egy nagyon régi és tiszteletreméltó hagyomány szerint, Kr. u. 40-ben Spanyolországban, Saragozza-ban (az akkori Caesaraugusta-ban), történt. S itt létrejött a Pilari Miasszonyunk (Vergin del Pilar) kultusza, ami jellemezte az ibériai félsziget evangelizációjának történetét. A Szent Szűz, amikor még élt, bilokációban megjelent az idősebb szent Jakab apostolnak, kevéssé Krisztus Mennybemenetele után. Spanyolországban az apostol nagyon sajnálta, hogy prédikációja nem érte el a kívánt eredményt. A Szűzanya jött, hogy megvigasztalja őt. Megígérve a nép megtérését, ami minden emberi reménytelenség ellenére később megvalósult.

Kb. 1900 évvel azután, a Boldogságos Szűz Mária az ibériai félszigetben újra megjelent: ebből az alkalmából Portugáliában, Fatimában. Mária megígéri a nemzet megtérését, az oroszokét is és vele együtt mindazoknak a népeknek a megtérését, akik megfertőződtek a kommunista ideológiától, amelyet ott és mindenütt a Szovjetunió elterjesztette a világon.. Saragozza-ban a Szent Szűz megvigasztalja és megerősíti szent Jakab apostolt a pogány Spanyolország evangelizációjában. Fatima-ban Szűzanya pártfogolja küldetését az apostolok fejedelmének, a pápának, akit az újra elpogányosodott világ ostromol. A Szentatyának a boldogságos Szűz kinyilvánítja a világ megtérésének titkát, ami Mária Szeplőtelen Szívének való megszentelése és odadása. Ez a máriás jelenések visszatérő témája. Szűz Mária megjelenik, hogy segítse a népek evangelizációjának küldetését, amit Isten az Egyházra bízott, amelynek Anyja és Tanítója a Szűzanya.

A magánkinyilatkoztatás és a missziós tevékenységek

Mexikóban is valami hasonló történt. 1531-ben Guadalupe-ben a szent Szűz megjelent és rányomta az ő „achiropita” (nem kézzel alkotott) arcának képmását a látnok, Juan Diegonak, köpenyére (az úgynevezett tilmaára). Kévszó elteltevel a kb. 10 millió azték, aki Mexikóban élt, áttért a kereszténységre Szűz Mária csodálatos képének köszönhetően és szent Juan Diego életének, meggyőző tanúságtételének hatására. Ez az objektív tény legalább részben megmagyarázza, miért éppen Szűz Mária jelenik meg nagyrészt más szentek jelenéseihez képest. A Szűzanya az Anyaszentegyház Anyja, amint azt 1964-ban a második vatikáni zsinat befejezetével meghirdette szent VI. Pál pápa. Mint minden anya, a Boldogságos Szűz Mária is követi gyermekei növekedését, egészen Krisztus visszatéréséig, a parúziáig. Ráadásul Szűz Mária a Szentlélek jegyese (szent Ferenc), és a Szentlélek az Anyaszentegyház evangelizációs küldetésének lelke (II. szent János Pál

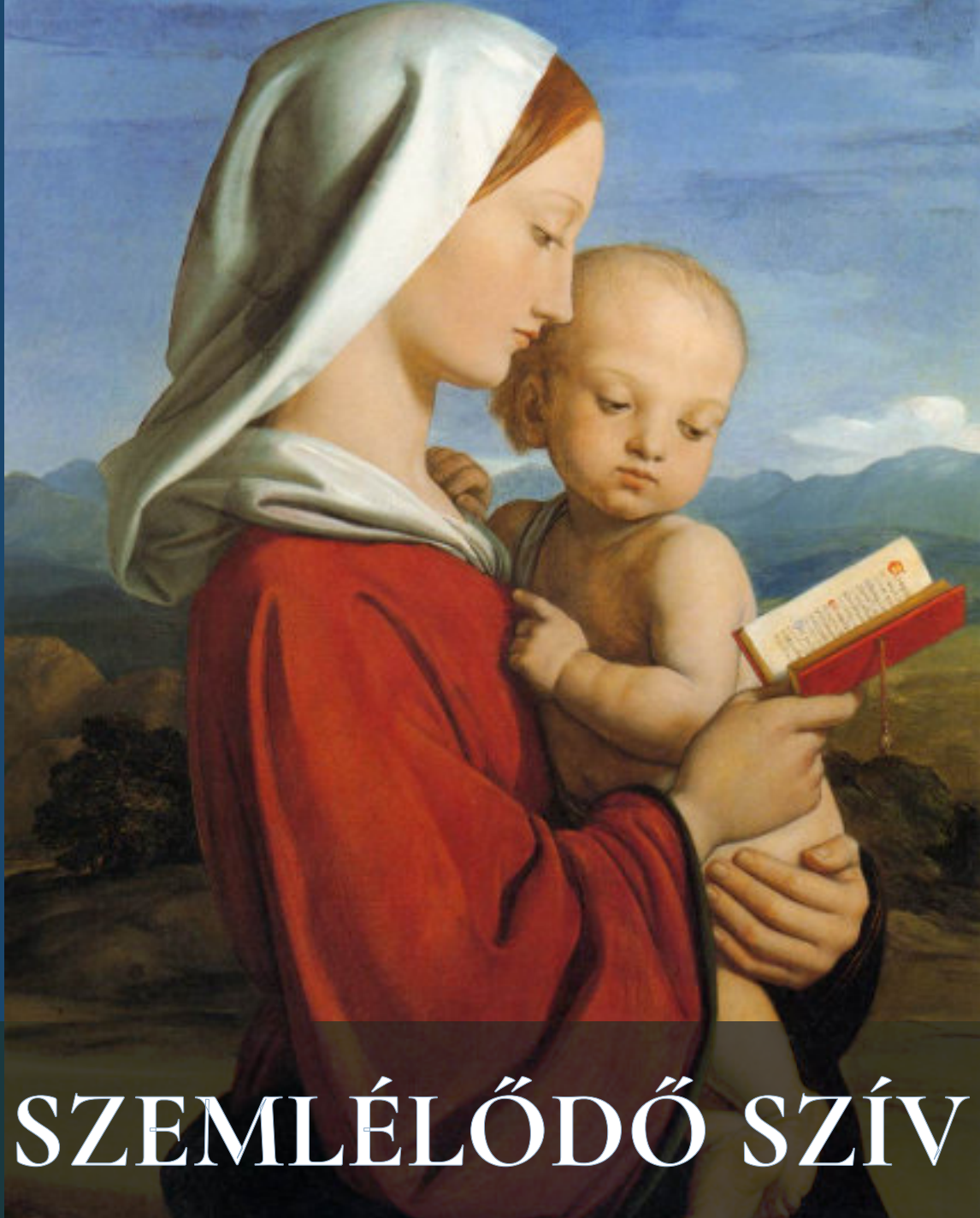

pápa, Redemptoris Missio, 21): Mária Szeplőtelen Szíve, tövisektől körülvevett és az isteni szeretettől lángoló szív, a leg-tökéletesebb módon nyilvánítja ki a Szentlélek misztériumát. Az isteni szeretetet, amely Mária és az Anyaszentegyház szívében ég, emésztő tűzként árad kifelé. Jézus megígérte a tanítványoknak, hogy nem hagyja őket egyedül. A Mennysországból, ahol dicsőségesen ül az Atyaisten jobbán, küldi Szentlelkét. Ez a szentháromsági második küldetés, ami Pünkösdkör kezdődött és a világ végéig láthatatlanul megmarad az Anyaszentegyház által: „A Szentlélek a maga szüntelen eljövele által vezeti be a világot „a végső idő-be”, az Egyház idejébe” (KEK 732, vö. szent II. János Pál pápa, Dominum et vivificantem, 25).

A Szent Szűz és a Szentlélek

A Szent Szűz a szeretetet a Szentlélek jegyeseként kíséri és lejön vele az Égből, hogy beteljesítse saját megszentelő kül-

detését. Ő, a „Szentlélek megszemélyesítője” (szent Maximilián Kolbe), megvalósítója. A Szentlélekkel és a Szentlélekhez hasonlóan a Szent Szűz is, jelenéseiben „megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent” (Jn 14, 25) amint Krisztus mondta nekünk, „a jövődőt fogja hirdetni” (Jn 16, 13), „elvezet a teljes igazságra” (Ivi) és „meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről” (Jn 16, 8). Fatimában szent Szűz a Szentlélek látható jelévé vált, hogy tanítsa a világnak mindezeket a dolgokat és buzdítsa az Egyházat, hogy folytassa az evangelizációs tevékenységét a Krisztushoz való egyre növekvő engedelmeséggel, aki meg akarja valósítani a világban Mária Szeplőtelen Szívének ájtatosságát.

SZEMPLÉLŐDŐ SZÍV

Názáreti Antonelli M. atya

Mivel a témában még mindig nincsenek tanítóhivatali kijelentések, ahhoz, hogy ezzel az izgalmas témával foglalkozunk - amely sajnos az elmúlt hatvan évben teljesen feledésbe merült -, először bonyolult teológiai és filozófiai kérdéseket kell tárgyalnunk, de éppen ezeken keresztül leszünk képesek rávilágítani arra, ami - legalábbis nagy valószínűséggel - az igazság, és így egy csodálatos következtetésre juthatunk. Mindössze annyit fogunk tenni, hogy újrafogalmazzuk azt a tézist, amit a legtöbb teológus vall. Sőt, egyes teológusok szerint bizonyos pápai tanítások közvetve megerősíteni vagy legalábbis támogatni látszanak. Emiatt nemcsak jogunk, hogy továbbra is fennartsuk ítéletünket, hanem bizonyos értelemben kötelességünk is, hiszen: "Ha nem mond ellent az Egyház tekintélyének vagy a Szentírás tekintélyének, akkor valószínű-

nek tűnik, hogy ami a legkiválóbb, azt Máriának kell tulajdonítani." (Boldog Joannes Duns Scotus)

A beléöntött szemlélődés

A természetfeletti, beléöntött szemlélődés isteni ajándék. Mindenekelőtt a bölcsesség ajándékából, majd az értelem ajándékából is ered (erről az ajándékról egy későbbi cikkben fogunk beszélni). Miután már bebizonyítottuk, hogy Mária Szemplőtelen Szíve a legbölcsőbb és egyben a Bölcsesség székhelye, máris könnyen megsejthetjük, hogy a szemlélődő élet és imádság milyen igen magas fokára jut el ez a Szív. Ahogyan a Bölcsesség ajándékában elválaszthatatlan egység van a tudás és a szeretet között, úgy van ez a szemlélődésben is, sőt Aquinói Szent Tamás azt tanítja, hogy a szemlélődés az igazság egyszerű felis-

merése, amelynek a szeretet a mozgatója és a célja. Hasonlóképpen Szent Bonaventura az igazság ízes megismeréseként határozza meg. Keresztes Szent János - a misztikus élet legfőbb mestere - a következőképpen határozza meg a szemlélődést: "A szeretet tudománya, amely az Isten által beléöntött szeretetteljes tudás, amely egyszerre világosítja meg és szereteti meg a lelket, amíg az fokról fokra emelkedik a Teremtő Istenhez, mert egyedül a szeretet az, ami egyesíti és összeköti a lelket Istennel." (A lélek sötét éjszakája) A szemlélődés tehát a szeretet növelésének egyik legkiválóbb eszköze.

Az értelem és a szabad akarat használata a fogantatás óta Nem kevesebb, mint hat egyháztanító (Keresztes Szent János, Canisius Szent Péter, Szalézi Szent Ferenc, Brindisi Szent Lőrinc, Liguori Szent Alfonz Mária és Suárez), számos teológus és szent állította, hogy a Szűzanya Isten egyedülálló kiváltsága folytán fogantatásának első pillanatától fogva szokásos módon használta az értelmet, és ezért jelenleg is képes volt az akaratra és a szeretetre. Ezt a tézist a 20. században Réginald Marie Garrigou - Lagrange atya, egy ismert és jelentős domonkos teológus is megvédte. Ő azt állította, hogy a Szeplőtelen Fogantatás dogmája után, és különösen abból kiindulva, amit IX. Piusz a dogmát kihirdető dokumentumban írt, nagyon nehéz azt állítani, hogy a Szűzanya nem rendelkezett állandóan az értelem és a szabad akarat használatával fogantatásának első pillanatától kezdve. Azt mondja, hogy "majdnem minden teológus elismeri, hogy a szabad akarat legalábbis átmenetileg működött benne" (La Mère du Sauveur et notre vie intérieure) a fogantatás idején, de egyesek azt állítják, hogy közvetlenül utána már nem rendelkezett vele. Ez a hipotézis azonban sok más igazsággal nagyon is ellentétes, hiszen "miután ezt elismerték, nagyon nehéz azt mondani, hogy ekkor megfosztották tőle, mert akkor kevésbé lett volna tökéletes. Ráadásul ebben az időszakban nem fejlődött volna érdemekben, és a kegyelem kezdeti teljessége elég hosszú ideig terméketlen és steril maradt volna, ami ellentmondani látszik annak a különleges Gondviselésnek, amely minden más teremtménynél jobban gondoskodott Mária megerősítéséről és fenntartásáról". Ezen okok miatt szerzőnk a következőket állapítja meg: "Semmi sem teszi lehetővé, hogy ezt az állandóságot bizonyossággal megerősítsük, de komolyan valószínű és nagyon nehéz tagadni. Ha ugyanis másként történt volna, akkor Mária, miután megfosztották ettől a kiváltságtól, kevésbé lett volna tökéletes, mint amilyen kezdetben volt, és nem tűnik helyénvalónak, hogy egy ilyen szent teremtmény önhibáján kívül bizonyos mértékig elmaradjon, annál is inkább, mivel méltósága megkövetelte, hogy fejlődésről fejlődésre haladjon, és hogy érdemei ne szakadjanak meg."

Az egyháztanítók szövegei közül szeretném figyelmükbe ajánlani Szalézi Szent Ferenc gyönyörű tanúságtételét: "A dicsőséges Szűz méltóságban és kiváltságban felülmúlja

nemcsak a legnagyobb szenteket a Paradicsomban, hanem a legmagasztosabb és legtökéletesebb kerubokat és szeráfokat is, mivel ezt a nagy előnyt minden szenttel szemben azáltal érte el, hogy fogantatásának első pillanatától kezdve teljesen Istennek adta és szentelte magát; nem lehet kétséges, hogy a legszentebb Szűz mindig teljesen tiszta volt, és az értelem használatában volt attól a pillanattól kezdve, hogy lelke belekerült kis testébe, miután a Szent Anna belsejében kialakult". (Sermoni famigliari, vol. III, n. 35, in Collezione completa di tutte le opere di san Francesco di Sales, tomo undecimo) Egy másik szentbeszédében megismételte ezt a tanítást: "A Boldogságos Szűznek fogantatása pillanatától fogva megvolt az értelem használata, és ugyanabban a pillanatban látta, hogy az isteni jószág megőrizte őt az eredendő bűn szakadékatól, ahová lezuhant volna, ha az Ő mindenható keze nem tartja vissza. E kegyelemért való hálából olyan feltétlenül az Ő szolgálatára szentelte magát és ajánlotta fel magát, hogy az isteni Felségnek adott szava visszavonhatatlan volt." (Pour la fête de la Présentation, sermon 26, Oeuvres IX)

Roschini atya, akit sokan a 20. század legjelentősebb olasz mariológusának tartanak, témánkról írva a következőket írja: a Szűzanyában "a megszentelő kegyelem teljességével együtt, személyes létezésének első pillanatától kezdve ott volt az erények és a Szentlélek ajándékainak teljessége is. Itt azonban azonnal felmerül egy kérdés: amellet, hogy Mária rendelkezett ilyen erényekkel és adományokkal, vajon az első pillanattól fogva gyakorolta is ezeket az erényeket és adományokat, vagy pedig tétlen maradt (amíg nem lett az értelem használatára képes)? [...] Annak bizonyítására, hogy Szűz Mária földi életének első pillanatától kezdve használta az értelmét, a teológusok a mariológia elveivel foglalkoznak. A szingularitás elve alapján ugyanis az állítólagos tényről elmondható, hogy mindenki más esetében rendkívüli, de a Szűz esetében nem, mivel őt Isten teljesen egyedi, teljesen rendkívüli küldetéssel ruházta fel, amely ezért kiváltságokat, azaz egyedi adományokat igényel. Az eminencia elve alapján a Szűznek nem lehet megtagadni azt, ami másoknak megadatott. Nos tehát, az értelem várható használata, legalábbis minden valószínűség szerint, másoknak is megadatott, pl. Keresztelő Szent Jánosnak, amint az Szent Lukácsból (1,41-44) és az egész katolikus Hagyományból, annak kezdetektől napjainkig, világosan kitűnik. [...] A célszerűség elve alapján helyénvaló volt, hogy Isten Anyjának és a Világmindenség Királynőjének megszentelése tudatos megszentelés legyen (nem pedig tudattalan, mint a gyermekeké). Az analógia, vagyis a Krisztushoz való hasonlóság elve alapján: Krisztus ugyanis fogantatásának első pillanatától kezdve (és azt követően is) rendelkezett az értelem használatával: ugyanez mondható el az analógia alapján Máriáról is, isteni Fia érdemeire való tekintettel. A mariológia elvei alapján tehát legalábbis szilárd valószínűséget (egyesek "teológiai bizonyosságról" beszélnek) kell állítani arra a mondatra, amely a Boldogságos Szűztől - személyes létezésé-

nek első pillanatától kezdve -az értelem használatát követeli. Isten közvetlen beavatkozására van tehát szükség Mária esetében, amely által a Szűz természetfeletti módon illusztrált értelme képessé vált az értelem és az akarat megfelelő cselekedeteinek elvégzésére, mivel önmagától (testének és érzékeinek tökéletlensége miatt) nem volt képes ilyen cselekedetekre. Ebben a tényben a teológusok többé-kevésbé egyetértenek. Nem értenek azonban egyet e tény természetét illetően, vagyis abban, hogy milyen természetű ez a közvetlen isteni beavatkozás Mária értelmére egy beléöntött tudás révén."¹

Roschini a legtöbb teológushoz hasonlóan azt állítja, hogy a Szűzanya fogantatásának pillanatától kezdve megkapta a beléöntött tudás állandó ajándékát, és hogy ez az ajándék ezért mindig megmaradt őbenne: "ezért a Boldogságos Szűzben egész kisgyermekkorá-

ban megmaradt, hogy folyamatosan gyakorolhassa - még alvás közben is - Isten és az isteni dolgok szemlélését minden nehézség és a legcsekélyebb fáradtság nélkül. Ha ez a beléöntött tudás nem lett volna állandó, akkor az a kellemetlenség következett volna, hogy a Szűz, miután megfosztották ettől a kiváltságtól, kevésbé maradt volna tökéletes, mint amilyen az első pillanatban volt; következésképpen bizonyos értelemben önhibáján kívül egy felsőbbrendű állapotból egy alsóbbrendűbe esett volna: ami igen előnytelen dolog. Tulajdonképpen illet, hogy fejlődése folyamatos legyen, hasonló a »hajnal pirkadásához, egyre világosabb, míg fényes nap nem lesz«. (Péld 4,18)" (Ibid.)

¹ G. M. Roschini, OSM, *Maria Santissima nella storia della Salvezza. Trattato completo di mariologia alla luce del Concilio Vaticano II*, Editrice M. Pisani, Isola del Liri 1969, vol. III, 280-281.

Köszönöm, Uram...

Köszönöm, Uram, a hajnalt,
Ó, mily szép a virradat!
Imával kezdem a napot,
Ez is a te csodás ajándékod!

Köszönöm, Uram, a reggelt,
Melyet én is megérhettem.
Legyen szép a mai napom,
Ez is a te csodás ajándékod!

Köszönöm, Uram, a felkelő Napot,
Beragyogja a teremtet világot.
S bámulom e szép alkotásod,
Ez is a te csodás ajándékod!

Köszönöm, Uram, az emberiséget,
A szép virágokat, a zöld erdőket.
Minden élőlényt s minden állatot,
Ez is a te csodás ajándékod!

Köszönöm, Uram, a kegyelmet,
Hogy a Te gyermeked lehetek.
S nekünk adod szép országod,
Ez is a te csodás ajándékod!

Pintér Zoltán

Szeretné havonta
postai úton ingyenesen
kapni a „Szűz Mária
lovagja” havilapot?

regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>
címen vagy okostelefonoddal
szkennelje be a QR-kódot

Gyermekek vértanúk II. rész

Risso Paolo

Thomas de la Mora

A Csendes – óceán partján fekvő Colimában lakott Thomas de la Mora, aki 15 éves korában már nagyon aktív tagja volt a „Katolikus körnek”. Az ő szenvedélye az volt, hogy a legszegényebb gyerekeket a hitre tanítsa. Az, hogy Szűz Máriára rábízta magát és neki szentelte éklétét, mutatta az, hogy a Karmelita skapulárét viselte. Éppen ezen ártatlan ok miatt 1927. augusztus 15-én letartóztatták és a kaszárnnyába vitték, ahol a parancsnok megkérdezte őt: „Őn is a fanatikusok, azaz papok, katolikusok, rablók barátja?” Ő így válaszolt: „Ők nem fanatikusok, hanem a zsarnokok által elnyomott haza felszabadítói.” Megostorozták, hogy árulja el a fanatikusok nevét. Ő, azonban, semmit nem árult el. A parancsnok megparancsolta, hogy akasszák fel a „szabadság fájára”, amelyet Colima főterén állítottak fel. Sok polgár tiltakozott, mert a mexikói alkotmány szerint a kiskorúakat kímélni kellett volna a végítélettől. A tiltakozás haszontalan volt.

Amikor a nyaka köré tették a kötelet, Tamás azzal utasította vissza a kínzókat, hogy azt mondta: „Távozzatok tőlem, sátán katonái, ne nyúljatok Krisztus Király kato-

nájának testéhez. Egyedül, nyugodtan és derűsen tette a kötelet a nyaka köré, és kijelentette: „Isten ellen harcoltok, de Isten erősebb nálatok, és legyőz titeket. Igen, Krisztus győz, uralkodik és diadalmaskodik!” Azt mondták neki: „Siess, és mondd el az utolsó kívánságodat!” Tamás az égre nézett és mosolyogva felkiáltott: „Az égben imádkozni fogok édesanyámért és édesapámért, testvéreimért, a Pápáért és az egyházért, hazánkért és azért is, hogy ti megtérjete. Micsoda öröm meghalni Krisztus Király dicsőségére! Éljen Krisztus, Mexikó és az egész világ királya!” Meghúzták a kötelet a nyaka körül, felakasztották, és Thomas a semmibe lógott. 16 éves volt. A Cristeros táborában még kisgyerekek is voltak, akiket az anyák magukkal vittek.

Guillermo Solís csak 5 éves volt, amikor Colima felszabadítóinak táborában volt az édesanyjával. Nékülöztek, a táborban semmilyen étel, ital nem volt elérhető, és a kisgyerek nagyon éhezett és szomjázott. Az anyuka kétségbeesetten keresett valamit, de üres kézzel maradva ezt mondta neki: „Kisfiam, nem találtam semmit!” „Akkor – válaszolta Guillermo – mondd a Gyermekek Jézusnak, hogy éhen és szomján érte akarok szenvedni”.

Az égben imádkozni fogok édesanyáért és édesapáért, testvéreimért, a Pápáért és az egyházáért, hazánkért és azért is, hogy ti megtérjeteek.

Carlos Betanzos: egy új Szent Tarzícusz

A Calles-től elindított üldözés évében, 1927-ben, Carlos Betanzos csak 8 éves volt, és az elsőáldozásra készül. Az apukáját, aki buzgó katolikus volt, letartóztatták és becsukták. Pár nappal azután, fogvatartói parancsát elutasította, miszerint tagadja meg a hitét, egy ad hoc bíróság halálra ítélte. Egy őrző segítségével, eljuttatta üzenetet a feleségének és kisfiának: „Tedd, hogy Carlos részt vegyen az elsőáldozáson, és hozza el nekem is az Oltáriszentséget. Isten kezében vagyok. Ne aggodjatok miattam!” Mexikóváros egyik palotának a termében titokban mutatták be a szentmisét: nagyon kevés a meghívottal, hogy Calles rendőrei semmit sem vegyenek észre, és ne toroljanak meg. Carlos megkapja az Eucharisztikus Jézust és megkéri a nagy kegyelmet, hogy ő maga vigye az Oltáriszentséget az apukájának, aki a börtönben vár a halálra. Tudatában van azzal, hogy olyan szükséghelyzetben, mint ez, egy gyereknek is, mint ő, megengedett, hogy elvigye Jézust, az örök élet kenyerét, a börtönben levő elítélteknek. Az első keresztények idejében, Kr. u. 250 körül, a nagyon fiatal Szent Tarzícusz is megtette ezt, és vértanúként halt meg, hogy ne adja át a pogányok gyalázkodó kezeinek a szívéhez közelálló legdrágább kincset, az Eucharisztikus Jézust. Az elsőáldozási

szentmise végén az áldozópap Jézus-ostyát a kis Carlos-nak átadja, aki a legmegfelelőbb személy, hogy ne keltsen gyanút, és ki tudjon kerülni a börtönőrök ellenőrzését. Édesanyja azt tanácsolja neki: „Adj egy puszit édesapádnak a nevemben is, és mondd meg neki, hogy büszkék vagyunk arra, hogy egy mártír van a házukban. Imádkozzon értünk, és várjon ránk a paradicsomban!”

Egy kis tartóba a pap betette a szentostyát és a gyerek mellénél a ruhája alá bújtatta. A különleges küldetésre a fiú örömmel vállalkozott. A börtönt elérve, az őrzők nem akarták átengedni: „Minden látogatás meg van tiltva”. Carlos ragaszkodott tervéhez: „Én látni akarom az apukámat!” A katonák azt mondták neki, hogy a börtön igazgatójának engedélye szükséges: „Időpocsékolás lenne megkérdezned, mert ha az csak meglát, élve fal fel téged”. „Nem félek... engedj be!”, felelte Carlos. A katonák eleget tettek kérésének. Az igazgató, Calles parancsai szigorú végrehajtója, keményszívű és kegyetlen ember volt, a fotelben fészkelődve szólt hozzá: „Mit keresel itt, csávó?”. „Apukámat akarom újra látni!” „Ki az édesapád?” „Luis Betanzos.” „Az a rossz madár... de már nem fog többé károgni.” „Igen, tudom, azért fohászkodom, hogy engedje meg, hogy még egyszer utoljára megcsókolhassam!” „Látni fogod ... és adj hálát az ördögnek, ma szórakozni akarok.” „Köszönöm!” „Egy pillanat... gyere ide, hogy fertőtlenítslek.” Az igazgató megragadja a karjánál fogva, és megtapogatja a vállát. Carlos reszket, attól fél, hogy felfedezi az Oltáriszentséget, amelyet a mellkasán hordoz. „Ne reszless, most simogatlak!” Egy tüvel szúrást ejt a karján, ami fájdalmas kiáltást vált ki belőle. „Most mehetsz, mert megfelelően rendbe hoztalak, hogy megakadályozzam, hogy olyan legyél, mint az apád.” Carlos belépett az apukája cellájába, aki meghatódott egy ilyen váratlan látogatás miatt, a karjaiba vette és megcsókolta kisfiát.

„Siess, apuka, ma reggel elsőáldozó lettem és most neked is elhoztam Jézust!” Gyengéden kihúzza az Oltáriszentséget a mellétől, mondva: „Siess, apukám, mert nem érzem jól magamat... mondjuk együtt a bűnbánati imát”. A szentáldozás után apa és fia imádkozni kezdenek, egy olyan ölelésben, amely nem akar véget érni. Luis Betanzos érzi, hogy a fia remeg, mint a nyárfalevél. Mikor ránézett, látta, hogy a nyakán az erek megduzzadtak. „Mi történt?” „A börtönigazgató adott egy injekciót... vizslát, apu!”

Egy pillanattal később, a kis Carlos meghal: egy erős méreggel megölte őt a börtönigazgató. Ő is mártír lett Jézus Krisztusért, mint Tarzícusz, Pongrác, Ágnes az őskereszténységben. Mint Joaquim, Josè, Tomas Mexikó vértanúi. Nem elég meghatódunk. Térdre kell borulnunk és imádkoznunk, hogy kérjük Jézust, hogy uralkodjon a világ fölött és mindenki felismerje az Ő igazsága és szeretete királyságát. Aztán, fel kell kelni és vissza kell térni az élet milíciaként való értelmezéséhez, békés milíciaként, igen, de élénkebben, mint valaha, és álljunk a frontvonalban, szenvedélyesen, egységesen, Jézus nevével az ajkunkon. Dicsőségesen katonáskodunk Krisztus Király zászlaja alatt, akinek minden hatalma megvan a mennyen és földön is: „Sub Christi Regis vexillis militare gloriamur.”

IMANAP

a Fatimai Szűzanya
tiszteletére

2024. július 6-án

Csicsói katolikus templomban

15.00 bevonulás a Fatimai
Szűzanya szoborral
15.10 szentbeszéd a Fatima
üzenetéről
15.40 szentségimádás
16.00 rózsafüzér és szentségi
áldás
17.00 szentmise

* szentgyónási lehetőség

Búcsi katolikus templomban

8.00 szentmise
9.00 szentségkitétel
9.15 rózsafüzér
10.00 szentségi áldás

Légy te is Szűz Mária lovagja!

De hogyan érhető el a tökéletesség a Szűz Máriával való egyesülésben? Hogyan tudunk mindig a Szűzanyával maradni, hogy minden cselekedetünket vele végezzük? Ez csak a Boldogságos Szűz Mária utánzásával lehetséges, csak az ő erényeinek, szeretetének és hitének utánzásával. Az egyesülés léte végső soron egyfajta barátság, és a barátság soha nem választható el az utánzástól. A barátság két ember közötti kölcsönös szeretet: amikor nemcsak mi szeretünk valakit, hanem ő is viszonszeret minket, akkor jön létre a barátság. A barátság azonban a jóságon és az erényen alapul: csak a benne talált jóság és erény alapján szerethetünk valakit. Ezért a barátsághoz mindig hozzátartozik az erények közössége és az utánzás is: spontán módon arra készítetnek bennünket, hogy utánozzuk a barátainkat abban a jóban és erényben, amit látunk bennük. A Boldogságos Szűz Máriával való egyesülésünk - a vele való barátságunk - nem Mária miatt tökéletlen, hanem miattunk, hibáink és erénytelenségünk miatt. Ami azt jelenti, hogy ha még közelebb akarunk kerülni Máriához, nem elég, ha egyszerűen csak ezt akarjuk, hanem le kell rombolnunk azokat az akadályokat, amelyek a mi bűneink és hibáink.... más szóval azt jelenti, hogy utánoznunk kell őt. Minél inkább utánozzuk Máriát, annál inkább hasonlítunk rá, annál tökéletesebb lesz az egyesülésünk és barátságunk vele. Mária utánzása fontos aspektusa a Máriának való szentelésünknek és Mária-lelkiségünknek. Isten Anyjának és a szűzek Szűzének utánzása nélkül a neki való szentelésünk gyakran szép szavakra, egy időről időre elmondott kis imára, vagy egy nyakunkban hordott medálra szorítkozik. Ha valóban a Legszentebb Máriának akarjuk szentelni lényünket, életünket, testünket és lelkünket, akkor arra kell törekednünk, hogy utánozzuk őt, mert csak ezen utánzás által tesszük lehetővé neki, hogy eljöjjön és lakjon bennünk, és valóban birtokba vegyen minket. Utánzás nélkül nincs Máriának való igazi megszentelés, és megszentelés nélkül nincs igazi egyesülés Máriával. A boldogságos Szűz az egyetemes példakép: a szerzetesek és a papok utánozhatják Máriát, de a házaspárok is, sőt a fiatal hajadonok is, mert egyszerre volt anya, menyasszony, szűz és egyben „Isten első szerzetese”. Utánozzuk Mária erényeit, hogy megteremtsük magunkban azokat az erényeket, amelyek Jézust és Máriát a lelkünkbe vonzzák.